

РЕШЕНИЕ

№ 2646

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1259** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба от З. В., [дата на раждане], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. И. срещу Решение № 5173 от 20.12.2021 г. на зам. - председателя на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението се обжалва като незаконосъобразно поради постановяването му в съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалната разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Твърди, че причината за поисканата закрила е несигурната обстановка в А. и заплахата за живота и сигурността му поради нестихващите военни действия между проправителствените сили и талибаните, поради което изпитвал основателен страх от преследване в страната си по произход. Навежда доводи за незаконосъобразност на решението, поради игнориране от административния орган на причините за напускане на страната по произход, свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността му. Административният орган не бил обсъдил всички правнорелевантни факти и обстоятелства, чрез които да установи обективната истина и имащи съществено значение за изясняване на положението му като лице, търсецо закрила, както и относно положението с

човешките права в страната. Не са изложени подробни аргументи относно ситуацията в държавата по произход, поради което моли съдът да отмени оспореното решение със законните последици от това.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява се от адв. Т. И., който поддържа жалбата. Моли жалбата да бъде уважена по съображенията изложени в нея, като решението бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Подробни съображения излага в представена по делото писмена защита.

Ответникът Заместник-председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрк. Х. П., който оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СГП/, прокурор Михаела Николаева, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна и правна страна, следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от жалбоподателя, който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния законов срок.

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 1467 от 20.11.2020 г. На РПЦ – Х.. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документ за самоличност - собствено име З., фамилно име - В., от мъжки пол, роден на 18.10.2000 г. в район Н., обл. М., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Изготвена е дактилоскопска карта.

С Решение № 296 от 26.01.2021 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин е прекратено на основание чл. 77, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. С молба, рег. № УП-16289 от 30.09.2021 г. до Председателя на ДАБ при МС чужденецът е поискал отново да бъде регистриран като лице, търсещо международна закрила в Република България. На основание чл. 77, ал. 2 от ЗУБ производството за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин е възобновено, считано от 30.09.2021 г.

На 16.11.2021 г. е проведено първо интервю със З. В.. Твърди, че напуснал нелегално А. две години преди датата на интервюто, след което минал последователно през П., И., Турция и след това Република България. През цялото време пътувал нелегално. Преминал българо – турската граница не по законоустановения ред и не през определените за целта места в края на 2020 г. След като влиза на българска територия е заловен от полицията в [населено място] и подава молба за международна закрила.

З. В. е мотивирал молбата си за международна закрила с проблеми, свързани с естеството му на работа в А.. В проведеното интервю разказва, че работил като военен и поради този факт получавал предупредителни писма от талибаните. До напускане на

държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран.

Видно от оспореното Решение № УПВР-176 от 07.05.2021 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, административният орган не е установил необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. В този смисъл ответникът правилно заключава, като се позовава на бежанската му история и справката за международната обстановка в А., че не са налице никакви причини за основателни опасения от преследване. Жалбоподателят не е имал лични проблеми свързани с етническата му принадлежност, не е бил преследван и съден, не му е оказвано насилие. Не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, нито е заявил спрямо него да е било упражнявано физическо насилие или да е бил обект на репресии. Анализът на заявените обстоятелства показва, че сочените мотиви, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Касае се за лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Поради изложеното, искането му в частта за предоставяне на бежански статут правилно е отхвърлено като неоснователно. За чуждия гражданин няма реална опасност и от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. От справката за актуалната ситуация в А. не може да се направи обоснован извод, че страната се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. От анализа на информацията в цитираната справка е видно, че въпреки оценяването на ситуацията в някои части на страната като несигурна и напрегната, не следва насилието там да се определи като безогледно. От справката е видно, че властите полагат необходимите усилия да се справят със съществуващите проблеми, поради което, искането му за международна закрила в частта за предоставяне на хуманитарен статут също се явява неоснователно. При тези факти, административният орган като е оценил международната ситуация в страната по произход, е приел, че за жалбоподателя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което правилно е приел, че и искането му за закрила и в тази му част е неоснователно. Не се установяват и предпоставките по чл. чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като молителят е заявил семейно положение - неженен.

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на оспорване е Решение на заместник председателя на ДАБ при МС за отказ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя. Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В случая, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК. Това е така по следните съображения:

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му - чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

При издаването на решението, съдът намира, че заместник председателя ДАБ към МС на РБ не е нарушил процесуалноправните разпоредби, което да е довело до нарушаване на материално правните разпоредби, така както се твърди от жалбоподателя.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на, ал. 3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Хипотезата на, ал. 4 е единственото изключение, което следва да се преценява и в конкретния случай. Не се установява чужденецът да е принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната на произход. Чужденецът е напуснал страната си на произход по собствено желание, нелегално и не твърди да е бил изтезаван, арестуван или осъждан.

Представената по делото справка за актуалната политическа и икономическа ситуация в страната на произход и спазването на човешките права не дава основание да се приеме, че в държавата има въоръжен конфликт. От представените по делото справки за обстановката в А. е видно, че състоянието на сигурността в страната продължава да се подобрява. Посочено е, че властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Относно обстановката в Афганиста са налице и общодостъпни данни. В разглеждания случай, предвид бежанската история на чужденеца не се установява по безспорен начин същият да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплаха за живота и здравето му, не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В. е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Установява се, кандидатът е заявил,

че не е бил преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дори да се приеме, че бежанската история е достоверна, то посочените от него причини за основателни опасения от преследване и твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелства или лични подробности. Заявените опасения във връзка с работата му не следва да се третират като репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти, на които държавата не може или не желае да предостави закрила срещу преследване, а са негови лични и необективни опасения. Първоначалната молба за предоставяне на международна закрила чуждият гражданин подава след като е задържан от органите на Министерство на вътрешните работи. В хода на производството не се явява за провеждане на интервю на първата насрочена дата - 27.11.2020 г., за която е бил уведомен лично чрез преводач. Вместо това, от 26.11.2020 г. Напуска РПЦ Х. и е в неизвестност. Впоследствие в ДАБ при МС е получена информация от Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (МВР), че З. В. е бил установен два пъти в граничната зона с Република С.. В единия случай е бил направен опит за незаконно преминаване на държавната граница. Въпреки това несе завръща в РПЦ - Х., а продължава да бъде в неизвестност за ДАБ при МС до поредното му задържане от органите на МВР, когато подава молбата си за възобновяване на прекратеното му производство за предоставяне на международна закрила. Очевидно, З. В. използва молбата си за предоставяне на международна закрила с цел да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки от органите на МВР. Изложеното води до извод, че чужденецът не е лице, нуждаещо се от международна закрила, а икономически мигрант, който търси работа и по-добър живот в Европа. Предвид изложеното правилно административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец.

В обобщение, настоящият съдебен състав приема, че решението, с което е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, същият да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в А.. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не са налице твърдените в жалбата предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервюто и в подадената жалба, жалбоподателят не прави

твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се установиха данни, че при евентуално завръщане на чужденеца в страната си на произход същият ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че З. В. е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в А., не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, нито може да се направи заключение, че при завръщането на чужденеца, той би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му.

От приложената по делото справка, Вх. № МД - 124/28.2.2022 г. не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Видно от същата справка, властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Следва да се отбележи, че молителят не е напуснал родината си, заради проблеми свързани с общата обстановка. От същата не може да се направи извод, че за него биха настъпили каквито и да било неблагоприятни последици.

При горните съображения, съдът приема, че не е нарушена и нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя в случаите, когато чужденецът е напуснал или е принуден да остане извън държавата по произход, поради реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. При тълкуването на приложимостта на тази разпоредба, която транспонира чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и въз основа на събраните по делото доказателства, не може да се обоснове извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт. Ситуацията в А. съдът приема, че не съдържа характеристиките на такава ситуация. Настоящата съдебна инстанция счита, че административният орган подробно е обсъдил положението в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице въоръжен конфликт. Поради това, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход. В заключение съдът намира, че административният орган, съобразно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, е извършил правилна преценка на всички обстоятелства и факти от цялостната бежанска история на чуждия гражданин.

Относно принципа "non refoulement" (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, който е длъжен да спазва, в конкретното производство съдът намира, при извършване на преценка, дали в случай на връщане на чужденеца в страната му по произход, той е изложен на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, че този принцип с оглед актуалната обстановка в страната няма да се наруши. Изследване за нарушение на този принцип се извършва въз основа на представените в хода на производството доказателства относно обстановката в страната, но то директно и пряко следва от примата в действието на разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз по отношение на всички административни и съдебни органи и гражданите на Европейския съюз. С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд - София град, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. В., [дата на раждане] , гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. И. срещу Решение № 5173 от 20.12.2021 г. на зам.-председателя на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: